

Наша сучасниця

Журналістка з талантом художниці

Здається, тільки нещодавно Софія ГРИЗОВСЬКА була випускницею Сарненського НВК «Школа-колегім» ім. Т.Г. Шевченка й розмірковувала, чи могла б бути Президентом України:

– Мені не відомі всі проблеми країни, тож не можу сказати, що я справді хороший кандидат на пост Президента України. Часто вагаюсь, не можу зосередитися на чомусь одному й люблю відволікатися на щось менш важливе. Так, я жадливий кандидат.

Читаючи про Михайла Грушевського чи Івана Мазепу, Степана Бандеру чи Василя Стуса, які дійсно зробили чимало для України, просто зневірився в собі й кажеш: «Вони такі патріоти, такі титани. А що можу зробити я, проста дівчинка з маленького містечка?». Все, що вмію, це писати, і то не дуже добре. Все це якось надто високо, надто пишно для мене.

Мені завжди здавалося, що президентами й королями стають лише ті, хто дійсно ширим серцем, чистий совістю і добрим душею. Такі собі лицарі 21 століття, титани України, предки давніх князів. Їх благородство і любов до країни повинні зацікавити всіх ворогів і змушувати людей йти за ними. А що я? Навіть не медалістка, не те що нащадок князів.

Журналістка з талантом художниці

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Президент України повинен бути вірним своєму слову. Ніколи не опускає руки, навіть у скрутному становищі, завжди бути сильним, а я так не вмію. Мені важко навіть уявити, що він переживає щодня. Однак маю що йому сказати: «Неважливо хто ти: бідний художник із провулку, директор фірми з мільярдними статками чи сам президент – усі хочуть спокійно прокидатися і мирно лягати вночі. Усім хочеться, щоб над головами не гриміли постріли й доволка не помирали щоденно люди. Всі хочуть миру, доброти й любові».

Я пішла б на все, щоб нарешті припинити те, що відбувається зараз. Нехай моя м'якотільність буде висміяна сотнями політиків, але зрушила б планету з орбіти, аби тільки люди перестали ковтати свинець своїми грудьми, аби малеча змогла побачити тата не в дерев'яному ящику, аби розруха змінилася весняними квітами й піснями дітей. Ми ж створюємо державу для того, щоб жити мирно, а не ділити території ціною свого життя, як тварини.

Можливо, задля цього мені довелося б втратити все, що в мене є, але любові я не втратила б ніколи. Не втратила б вірність, відданість і щирість, не змогла б позбутися благородства й піти на обман. Щастя не в тому, щоб зібрати всю владу у своїх руках або купити нову яхту чи віллу на Карибах, навіть не в тому, щоб тебе всі боялися. Щастя в тому, щоб йти по вулиці, дивитися на малечу, яка бавиться біля фонтану, дідусів, які читають газету, і розуміти, що вони вдячні тобі за мир і своє майбутнє, навіть якщо й не говорять цього. Першим кроком, який я зробила б після

обрання мене Президентом – зберегла своє серце.

Ось такі думки переповняли Софію Гризовську, яка нині навчається на першому курсі Національного університету «Острозька академія» на спеціальності «Журналістика». Завдячує за це й «Сарненським новинам», де вже проходила практику. Зараз вона на канікулах, але не байдикує, а допомагає своїм родичам.

Окрім журналістики, дівчина має чимало владобав. Захоплюється живописом (до речі, застала її за малюванням портрета), навіть хотіла здобути професію дизайнера інтер'єру. Подобається юнці займатися дизайнером одягу, шити, що допомагає їй в авторському театрі академії. Його учасники ставлять мюзикли, розробляють афіші, малюють костюми, декорації.

Через брак художньої школи в Сарнах дівчинка, яка успадкувала талант від тата, вчилася самотужки, адже малює ще з шести років. Спочатку вдома на шпалерах на стіні, простираллах, ковдрах. Згодом, коли потрібно було щось намалювати в дитсадок чи школу, допомагав батько, а потім сказав: «Учись сама». Мама купувала книги, Софія також самотужки знаходила необхідну інформацію в соціальних мережах, YouTube. Тепер віднайшла себе в портретах і з допомогою олівця намагається не просто зобразити всі почуття та емоції людини, де кожен штрих, кожна лінія, звиниває мас своє місце, а вкладає своє бачення в нього. Портрет для неї – щось особисте.

Буває, пропонують малювати на замовлення, але Софія хоче добре розвинути своє вміння, а власні роботи просто дарує. «Фотографія, як і малюнок, – розмірковує юна художниця, – це момент, коли відрізаєш людину від усього світу й залишаєш в її пам'яті саме що мить – посмішку, печаль, переживання чи зміни. Можу змистити ніс чи скосити очі, бо симетрія, як хтось сказав, аналігічна смерті. Немає симетричних чи ідеальних речей. Усе найпрекрасніше – асиметрії, мінливості».

Софія перебуває в постійному штаті Громадського інформаційно-аналітичного агентства ostroh.info на волонтерських засадах, окрім того, зробить афішу в будь-яких умовах у колективі студентства Острозької академії Остродіо (*Острозьке радіо – М.К.*), що працює виключно на теренах Інтернету. Введено в дію за підтримки адміністрації університету ще у 2009 році радіо інформує про всі університетські заходи, розвиває студентів за допомогою вечірніх радіопередач, популяризує якісну україномовну та зарубіжну музику. Також покращує зв'язки з громадськістю Національного університету «Острозька академія» та формує його імідж із допомогою використання потенціалу всевітньої мережі Інтернет.

Кожного тижня радійники долучаються до новин університету й створюють майданчик для обговорення на радіо. Є тільки ведучі та слухачі, які висловлюють свої думки в повідомленнях у соціальній мережі або ж на сайті.

Маючи таке велике коло інтересів, Софії Гризовській не доводиться сумувати. А як журналістку, її приваблюють теми моди, визначні події, концерти, інтерв'ю. Думаю, ми ще почуємо про нашу талановиту юну землячку.

Марія КУЗЬМИЧ.
Фото Василя СОСЮКА.